

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: Český rozhlas
sídlem Vinohradská 12, Praha 2
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Dejlem Ph.D. LL.M.
sídlem Jungmannova 24, Praha 1

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 1. 2017, č. j. 2962/17/5300-22443-711377, č. j. 2963/17/5300-22443-711377, č. j. 2964/17/5300-22443-711377, č. j. 2965/17/5300-22443-711377, č. j. 2966/17/5300-22443-711377, č. j. 2967/17/5300-22443-711377, č. j. 2968/17/5300-22443-711377, č. j. 2969/17/5300-22443-711377, č. j. 2970/17/5300-22443-711377, č. j. 2971/17/5300-22443-711377, č. j. 2972/17/5300-22443-711377, č. j. 2973/17/5300-22443-711377.

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 1. 2017 č. j. 2962/17/5300-22443-711377, č. j. 2963/17/5300-22443-711377, č. j. 2964/17/5300-22443-711377, č. j. 2965/17/5300-22443-711377, č. j. 2966/17/5300-22443-711377, č. j. 2967/17/5300-22443-711377, č. j. 2968/17/5300-22443-711377, č. j. 2969/17/5300-22443-711377, č. j. 2970/17/5300-22443-711377, č. j. 2971/17/5300-22443-711377, č. j. 2972/17/5300-22443-

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

711377, č. j. 2973/17/5300-22443-711377 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 56 570 Kč ve lhůtě 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Pavla Dejla, PhD. LL.M., advokáta.

Odůvodnění

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání dvanácti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 1. 2012 označených v záhlaví tohoto rozsudku, kterými byly změněny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21. 12. 2015, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 0, a to vždy za každý měsíc roku 2014, tj. za měsíce leden až prosinec 2014 (12 dodatečných platebních výměrů).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadená rozhodnutí)

2. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí nejprve uvedl, že odvolací řízení doplnil na základě rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen SDEU) ve věci Českého rozhlasu (C-11/5), kdy uložil prvoinstančnímu správci daně, aby žalobce vyzval k prokázání:
- a) výše plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně (§ 51 DPH) a výše plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně nezapočítaných do výpočtu koeficientu (§ 76 odst. 4 zákona o DPH),
  - b) která žalobcem přijatá zdanitelná plnění byl použita výhradně pro činnosti, u nichž je dán plný nárok na odpočet daně (§ 72 odst. 2 DPH),
  - c) která žalobcem přijatá zdanitelná plnění byla použita výhradně pro činnosti, které nejsou ekonomickou činností, tj. které nespádají do působnosti Směrnice (tam dle rozsudku SDEU náleží i veřejnoprávní vysílání poskytované žalobcem) a
  - d) která přijatá zdanitelná plnění byla použita jak pro činnosti pod písm. b) tak pod písm. c) a která byla použita jak pro činnosti pod písm. b) tak pod písm. d) a tak i pro plnění osvobozená od nároku na odpočet daně. Ve vztahu k plnění pod bodem d) měl žalobce prokázat, v jakém rozsahu mu vznikl nárok na odpočet daně a zaslat řádná případně změnová daňová přiznání.
3. Z doplnění řízení u prvoinstančního správce daně vyplynulo, že žalobce uvedl souhrn hodnot plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně dle řádných i dodatečných daňových přiznání (bez vlivu rozhlasových poplatků), k plnému nároku na odpočet daně specifikoval svou podnikatelskou činnost a doložil její hodnotu. Dále vyjádřil, že nemůže vyčíslit hodnotu přijatých plnění zvláště pro účely ekonomické i neekonomické činnosti ve smyslu Směrnice, neboť takovou neekonomickou činnost nevykonává. K poměru plnění zakládajících plný nárok na odpočet daně a plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně uvedl a doložil základ daně a DPH.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

4. Žalovaný k dalšímu skutkovému stavu uvedl, že žalobce byl následně seznámen se změnou právního názoru žalovaného v Seznámení ze dne 22. 12. 2016. K uvedenému žalobce zaujal stanovisko ve vyjádření ze dne 16. 1. 2017, v němž předestřel argumenty toliko ke své ekonomické činnosti s tím, že provozuje jednu nedělitelnou ekonomickou činnost a nemělo by u něj docházet ke krácení nároku na odpočet daně. Rozporoval metodu správce daně ke krácení nároku na odpočet daně uvedenou v Seznámení stanovením poměrového koeficientu, dle žalobce měla být použita metoda stanovená podle vysílacího času. Dále namítal, že i zahraniční vysílání je ekonomickou činností.
5. Žalovaný v napadených rozhodnutích vyšel nejprve z právního základu případu, kdy uvedl, že spor je veden o tom, zda žalobce měl či neměl povinnost uvádět příjmy z rozhlasových poplatků vybíraných podle zákona o rozhlasových a televizních poplatcích jako plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o DPH ve svých daňových přiznáních a zda u těchto přijatých zdanitelných plnění má plný nárok na odpočet nebo má uplatnit odpočet daně pouze v částečné výši v souladu s ustanovením § 75 a § 76 zákona o DPH.
6. V rámci pojednání o aplikaci právního základu na skutkový stav žalovaný uvedl, že povaha rozhlasových poplatků, tj. zda tyto poplatky představují úplatu za protiplnění v podobě služby veřejnoprávního vysílání, se zabýval již ve své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud, a to v důsledku rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) C-11/15 ze dne 22. 6. 2016, a to k povaze činnosti žalobce. Žalovaný správní orgán tedy s ohledem na právní názory Nejvyššího správního soudu a SDEU nepovažuje rozhlasové poplatky vybírané na základě zákona o rozhlasových a televizních poplatcích za protiplnění, za veřejnou službu rozhlasového vysílání dle § 2 odst. 1 zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů, a proto poskytování služby veřejnoprávního rozhlasového vysílání v rozsahu financovaném rozhlasovými poplatky tak nelze považovat za ekonomickou činnost dle § 5 odst. 2 zákona o DPH.
7. Za této premisy se žalovaný však následně věnoval posouzení otázky, v jakém rozsahu má žalobce nárok na odpočet z přijatých zdanitelných plnění. Pro účely stanovení výše nároku na odpočet daně v poměrné výši se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval možnými metodami výpočtu rozsahu nároku na odpočet daně v poměrné výši, neboť žalobce v průběhu řízení nevyhověl všem požadavkům k výzvě správce daně, když neodůvodnil deklarovanou výši plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně a výši smíšených plnění. Na základě analýz dvou metod stanovení poměrového koeficientu žalovaný dospěl k závěru, že lze vycházet z údajů o přijatých zdanitelných plněních uvedených žalobcem v řádných daňových přiznáních na DPH za zdaňovací období měsíců roku 2014, které nebyly zpochybněny ze strany správce daně. Dále vycházel z toho, že rozhlasovými poplatky může žalobce financovat pouze svou činnost v podobě veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, přičemž výnosy a příjmy z uskutečňování své ekonomické činnosti může financovat jak náklady na svou podnikatelskou ekonomickou činnost, tak veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání. Na základě uvedeného stanovil žalovaný daň dokazováním, a to ve změně, která je uvedena ve výroku napadených rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že pro použití relevantních údajů, kdy předmětem činnosti žalobce nejsou jen činnosti, které jsou předmětem DPH a kdy správce daně nemá k dispozici všechny relevantní podklady dokládající celkovou činnost žalobce, nebylo možné při stanovení poměrného koeficientu vycházet z údajů uvedených v

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

daňových přiznáních. Proto žalovaný vycházel z údajů zveřejněných žalobcem, aniž by je podroboval přezkumu z důvodu absence podkladů, na základě kterých by bylo možné tyto údaje ověřit. Žalovaný proto vycházel z Výroční zprávy o hospodaření Českého rozhlasu za rok 2014, která přináší povědomí o celkové činnosti žalobce a tyto údaje mohl žalovaný použít při stanovení poměru ekonomické činnosti žalobce v rámci celkové činnosti žalobce. Žalovaný osvětlil i jakou metodu zvolil ke stanovení poměru na základě přijatých zdanitelných plnění a analýzu těchto metod a využití metody, která je pro žalobce příznivější, osvětlil v bodě 4 napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

8. Žalobce namítal nesprávnou kvalifikaci rozhlasového vysílání jako činnosti ekonomické, neboť SDEU se vyslovil toliko k tomu, že veřejnoprávní vysílání financované prostřednictvím povinného poplatku placeného na základě zákona není poskytováním služeb za protiplnění ve smyslu šesté směrnice, avšak vlastní povahou činnosti provozovatele veřejnoprávního vysílání coby činnosti ekonomické se nezabýval, a stejně tak i Nejvyšší správní soud. V původním řízení tak došlo k záměně pojmu „ poskytování služeb za protiplnění“ v rámci ekonomické činnosti s nadřazeným pojmem „ekonomická činnost.“ Žalovaný tak své posouzení redukoval toliko na to, že rozhlasové vysílání v rozsahu financovaném rozhlasovými poplatky nelze považovat za ekonomickou činnost. Přitom pominul, že žalobce poskytuje rozhlasové vysílání rovněž za úplatu (reklamní vysílání a vysílání do zahraničí), byť tento výnos nekryje zcela náklady na činnost žalobce. Žalovaný dle žalobce zcela nesprávně spekuluje, že žalobce neprovozuje jedinou činnost, ale činnosti dvě, přičemž nesprávně ztotožňuje pojem „podnikatelská činnost“ s pojmem „ekonomická činnost“. Žalobce poukázal na odlišnou definici ekonomické činnosti dle § 5 odst. 2 zákona o DPH a na pojem „podnikání“ definovaný v § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Uvedl, že v původním řízení nebyl v rozsudku SDEU zohledněn charakter činnosti veřejného vysílatele, nebyla zohledněna existence dalších příjmů žalobce, než jsou rozhlasové poplatky.
9. Žalobce považuje argumentaci žalovaného za rozpornou v tom, že odděluje plnění, jímž je reklama či sponzoring, avšak přiznává, že protiplněním za úplatu je vysílání těchto sdělení během pořadu. Přitom rozhlasové reklamy a sponzoring nelze vysílat bez souvislosti s pořadem či na jiném kanálu. Žalovaný sám uznává, že příjmy za vysílání reklam a jiných obchodních sdělení žalobce používá na financování ostatních částí rozhlasového vysílání, ačkoliv žalovaný se snaží věc prezentovat tak, že k financování veřejného vysílání slouží primárně výnos z rozhlasových poplatků, které nákladovost vysílání nezohledňují a nadto k zajištění veřejného rozhlasového vysílání nepostačují.
10. Žalobce namítal, že na totožném principu jako žalobce fungují všichni komerční provozovatelé rozhlasového vysílání, kdy i oni úplatu za vysílání generují právě z obchodních sdělení, nikoliv za ostatní jeho části, které rovněž poskytují posluchačům zdarma a bez úplaty. Jejich nárok je dán v plném rozsahu bez ohledu na to, zda jimi přijímaná plnění souvisí s vysíláním reklam jako takových nebo zda souvisejí s vysíláním jiných částí pořadů. V této souvislosti měl žalovaný dbát ust. § 8 odst. 2 daňového řádu tak, aby mezi podobnými případy nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

11. Žalobce dále tvrdil, že ekonomickou a rovněž úplatou činností je i zahraniční vysílání žalobce.
12. Podle jeho názoru omezit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění přijatých za účelem jejich využití v rámci ekonomické činnosti lze pouze v míře a způsobem stanoveným zákonem. Skutečnost, že žalobce má nárok na odpočet daně, je zcela nepochybná, když tuto skutečnost nikdy nezpochybnil ani žalovaný a když ji ve vztahu k veřejným vysílatelům výslovně uznal i generální advokát ve Stanovisku GA. Jestliže žalobce jím přijímaná zdanitelná plnění používá v rámci své (jediné) ekonomické činnosti mimo jiné i pro účely uskutečňování zdanitelných plnění, tj. plnění, která generují úplatu ve smyslu zákona o DPH, je nutné rovněž konstatovat, že mu ve vztahu k těmto přijatým plněním vzniká nárok na odpočet daně. Odkázat lze v této souvislosti na to, že na právo nebýt omezen v nároku na odpočet daně nemá žádný vliv ani, že žalobce přijímá vedle úplaty za jím poskytovaná plnění též zákonem stanovené rozhlasové poplatky, když - jak dále uvádí Generální advokát ve Stanovisku GA - skutečnost, že osoba povinná k dani obdrží příjmy, které nejsou protiplněním jejich plnění a nejsou zahrnuty do jejího obrátu, by v zásadě neměla vést k omezení jejího nároku na odpočet.
13. Omezit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění přijatých za účelem jejich využití v rámci ekonomické činnosti osoby povinné k dani lze pouze v míře a způsobem stanoveným zákonem. Žalobce k tomu s poukazem na konstataci Generálního advokáta v souvislosti s rozhodnutím SDEU ve věci C-437/06, *Securenta uvedl*, že *Směrnice neobsahuje pravidla pro stanovení rozsahu nároku na odpočet daně u osob povinných k dani, které vykonávají jak činnosti, které jsou předmětem daně (a jsou zdanitelné), tak činnosti, které předmětem daně nejsou a rozhodl, že stanovení metod a kritérií rozdělení částek DPH odvedené na vstupu mezi činnosti, které jsou předmětem daně, a činnosti, které předmětem daně nejsou, spadá do posuzovací pravomoci členských států, které při výkonu této pravomoci musí zohlednit účel a systematiku šesti směrnice a stanovit v tomto ohledu způsob výpočtu*. To dle žalobce český zákonodárce pro rozhodné období neučinil. Použití kteréhokoli z výše uvedených ustanovení zákona o DPH pro snížení nároku na odpočet daně, která upravují situaci odlišnou od situace žalobce, by vůči žalobci bylo použitím analogickým, které je ve veřejném, a zejména v daňovém, právu nepřipustné, a nelze připustit rozšiřující výklad. Žalobce uvedl, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 16. 10. 2008, čj. 7Afs 54/2006 – 155, konstatoval, že ustanovení daňového zákona nelze vykládat extenzivně k tíži jednotlivce ani tehdy, došlo-li by v důsledku toho, v konkrétním případě k aplikaci těchto ustanovení v rozporu se základními principy určité daně. Nárok žalobce na odpočet daně za příslušné zdaňovací období podle názoru žalobce krátit nelze, neboť k takovému postupu zákon o DPH v rozhodném období neposkytoval oporu. S ohledem na skutečnost, že zákon o DPH v rozhodném období nestanovil mechanismus krácení nároku žalobce na odpočet DPH, nelze žalobci odmítnout nárok na odpočet v plné výši, jak tento uplatnil v dodatečných daňových přiznáních. Pokud by mohl být nárok žalobce na odpočet DPH čistě teoreticky krácen, pak nikoliv způsobem, jak tento nárok krátil žalovaný.
14. Žalovaný bez jakékoli předchozí praxe a bez opory v zákoně prezentuje v napadených rozhodnutích dvě metody krácení nároku žalobce na odpočet. První z nich založil na vysílacím čase, ačkoliv zařazení reklamního sdělení mezi jiné programy je nedílnou součástí služby, jejíž hodnota odvisí od zařazení jejich reklamní prezentace do určitého

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vysílacího času, do určitého programu či mezi určité pořady, což je důvodem odlišných cen reklamních sdělení a není tak ekonomicky odůvodnitelnou metodou. Pokud by tedy měl být stanoven nárok žalobce na odpočet v návaznosti na vysílání obchodních sdělení, pak by jej bylo možné stanovit jedině v návaznosti na poměr vysílacího času těch stanic žalobce, v rámci kterých jsou vysílána jakákoliv obchodní sdělení za úplatu, k celkovému vysílacímu času veškerých stanic žalobce. Takto je ostatně nárok na odpočet DPH provozovatelů veřejného vysílání koncipován i v návrhu novely zákona o DPH. Druhou metodu výpočtu nároku žalobce na odpočet DPH, která má stanovit rozsah použití přijatých zdanitelných plnění pro účely plnění zakládajících nárok na odpočet daně, založil žalovaný na výnosech žalobce, o nichž čerpal údaje z výroční zprávy žalobce za rok 2014. Žalovaný zde porovnává celkové výnosy žalobce zahrnující výnosy z čerpání fondu rozhlasových poplatků a výnosy ze zahraničního vysílání, jejichž povaha je odlišná od povahy rozhlasových poplatků, s výnosy z tzv. podnikatelské činnosti žalobce. Jak však konstatoval i SDEU nelze rozhlasové poplatky vůbec považovat za úplatu za žalobcem poskytovaná plnění, tj. za činnost žalobce, ale jedná se o formu dotace. Nejvyšší správní soud obdobně ve svém rozsudku uvedl, že hodnota veřejnoprávního vysílání není dána výší rozhlasových poplatků. Rozhlasové poplatky tedy nelze považovat za jakousi „odměnu“ za činnost žalobce ani za vyjádření hodnoty plnění poskytovaných žalobcem a nelze je porovnávat se skutečnou odměnou, kterou žalobce v souvislosti se svou činností generuje, tj. s úplatou za poskytnuté služby. Uvedená metoda nemůže vést k zákonnému vyčíslení nároku žalobce na odpočet DPH. Tato metoda navíc nereflektuje intenzitu využití nakoupených zdanitelných plnění na jednotlivé vymezené činnosti a vzájemnou souvislost a spojenost reklamního vysílání s dalšími částmi vysílání.

15. Pokud by mohl být nárok žalobce na odpočet krácen, pak by jediným akceptovatelným řešením bylo použití metody, kterou považuje za adekvátní zákonodárce, když právě tuto metodu hodlá zařadit do textu zákona o DPH formou jeho novely. Podle chystané novely zákona o DPH má být nárok žalobce na odpočet DPH z jím přijímaných plnění stanoven v poměrné výši odpovídající rozsahu jejich použití pro činnosti, které jsou předmětem daně, na základě ekonomicky zdůvodnitelného kritéria tak, že se rozsah použití pro činnosti, které jsou předmětem daně, stanoví jako „podíl hodnoty přijatých plnění určených k tvorbě, pořízení a zpřístupnění programového obsahu vysílaného na programu, v jehož rámci lze podle zvláštního předpisu uskutečňovat zdanitelná plnění, nebo na internetu, a hodnoty celkových přijatých plnění určených k tvorbě, pořízení a zpřístupnění programového obsahu vysílaného na všech programech nebo na internetu. Zákonodárce tak zohlednil, že rozhlasové vysílání bez obchodních sdělení by bylo nerealizovatelné, a proto stanovil rozsah nároku veřejnoprávních vysílatelů na odpočet daně u smíšených plnění na základě podílu nákladů na vysílání stanic, na kterých daňový subjekt obchodní sdělení vysílá, ke všem jeho nákladům. Žalobce doplnil, že uvedená novela byla zákonodárci předložena s odůvodněním, že zákon o DPH nestanoví způsob, jak omezit nárok na odpočet DPH z plnění přijatých pro účely uskutečňování ekonomické činnosti, z níž část není předmětem DPH, protože za ni není poskytována úplata, a to s přihlédnutím ke specifickému postavení provozovatelů rozhlasového a televizního vysílání.
16. Na základě uvedeného a s ohledem na skutečnost, že zákon o DPH v rozhodném období nestanovil mechanismus pro krácení nároku žalobce namítl, že na odpočet DPH, nelze žalobci odmítnout nárok na odpočet v plné výši, nadto na základě vymyšlené a oporu v

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zákoně nemající metody, kterou žalovaný uplatňuje i zpětně. Z uvedených důvodů požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v dané věci je zavázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku Městského soudu v Praze a v navazujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, na základě kterých byla žalovanému původní rozhodnutí zrušena a věc vrácena k dalšímu řízení. V těchto rozhodnutích je jasně uvedeno, že žalobce nemůže mít plný nárok na odpočet daně. Z tohoto důvodu žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí o odvolání, v nichž uvedl relevantní právní úpravu, přehledně a srozumitelně přezkoumal její aplikaci v oběhu celého daňového řízení a reagoval přiměřeným způsobem na všechny odvolací námitky.
18. Žalovaný opětovně poukázal na rozsudek SDEU ze dne 22. 6. 2016 ve věci C-11/15 a na stanovisko Generálního advokáta ze dne 17. 3. 2016 v této věci. Podle předmětného stanoviska závěr, podle kterého činnost financovaná prostřednictvím rozhlasových poplatků nezakládá nárok na odpočet DPH na vstupu, platí jak pro zboží a služby, které osoba povinná k dani použije výlučně pro účely svých činností, které nejsou předmětem daně, tak pro zboží a služby, které jsou neoddělitelným způsobem použity jak pro účely takových činností, tak pro účely činností zdanitelných. U zboží a služeb, které patří do první kategorie, žádný problém nevystává, jelikož osoba povinná k dani nárok na odpočet jednoduše nemá. Pokud jde naproti tomu o druhou kategorii, je třeba vždy určit, v jakém rozsahu musí mít osoba povinná k dani nárok na odpočet, aby tento nárok zůstal zachován u části související s jejími zdanitelnými plněními a nedošlo k neoprávněné nadměrné náhradě.
19. Žalovaný uvedl, že uvedenou problematiku upravuje v tuzemské právní úpravě § 72 odst. 6 zákona o DPH, odkazující na úpravu v § 75 a 76 cit. zákona.
20. Žalovaný uvedl, že se k nároku žalobce na odpočet daně vyčerpávajícím způsobem vyjádřil v rámci odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí o odvolání. Česká právní úprava obsahuje ustanovení dopadající na případ žalobce a přiznání plného nároku na odpočet daně v dané věci by představovalo narušení základního principu DPH, tedy principu neutrality, potažmo by mohlo představovat eventuální narušení hospodářské soutěže či rovnosti hospodářských subjektů. Z příslušných ustanovení zákona o Českém rozhlasu vyplývá, že žalobce neprovozuje pouze jedinou činnost v podobě veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, ale provozuje také podnikatelskou činnost, která souvisí s předmětem jeho hlavní činnosti. Z tohoto důvodu nelze přijmout závěr, že žalobce provozuje pouze jedinou a nedělitelnou činnost. S ohledem na princip neutrality daně z přidané hodnoty žalovaný považuje za nezbytné odkázat na článek 173 Směrnice Rady č. 2006/112/ES, o společném systému DPH, kde je zakotvena úprava poměrného odpočtu daně u plnění použitých v rámci plnění osvobozených a neosvobozených od daně. Princip fungování odpočtu daně z přidané hodnoty se pak věnuje rozsudek SDEU zn. C 515/07 Vereniging Noordelijke Land, podle něhož nárok na odpočet daně, kterou jsou zatížena přijatá plnění, je možný pouze v rozsahu, ve kterém lze tato přijatá plnění přičíst ekonomickým činnostem na výstupu, které uskuteční osoba povinná k dani.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

21. Žalovaný konstatoval, že z příslušných ustanovení zákona o Českém rozhlasu vyplývá, že žalobce neprovozuje pouze jedinou činnost v podobě veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, ale provozuje také podnikatelskou činnost, která souvisí s předmětem jeho hlavní činnosti. Z toho důvodu nelze přijmout závěr, že žalobce provozuje pouze jedinou nedělitelnou činnost. Podnikatelská činnost je spojena s hlavní činností žalobce, což vyplývá i z § 11 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu, nelze však dospět k závěru, že žalobce není schopen provozovat veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání bez své podnikatelské činnosti, neboť k financování této služby slouží primárně rozhlasové poplatky.
22. K námitce nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu s tím, že nelze bez dalšího uzavřít, že by absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí způsobila nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost. Žalobou napadená rozhodnutí o odvolání bez dalšího splňují judikaturou požadované náležitosti a nejsou proto nepřezkoumatelná.
23. K námitce žalobce týkající se porušení zásady *in dubio mitius* (resp. *in dubio pro libertate*) žalovaný uvedl, že použití uvedené zásady je na místě tehdy, stojí-li proti sobě srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy aplikovaného právního předpisu. S odkazem na *rozsudek* NSS ze dne 14. 7. 2005, c. j. 2 Afs 24/2005 – 44 žalovaný uvedl, že v daném případě však víceznačnost výkladu konkrétních aplikovaných ustanovení dovodit nelze. Žalovaný konstatoval, že žalobcem nastíněný výklad je v jednoznačném rozporu se zásadou neutrality daně z přidané hodnoty.
24. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2020

25. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9Af 12/2017-291 napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, když zpochybnil užití výnosové metody, na základě které žalovaný stanovil nárok na odpočet daně v poměrné výši, a když shledal rovněž nedostatečným, posouzení platby poskytované Ministerstvem zahraničních věcí na rozhlasové vysílání. Dle názoru soudu měl být dán prostor větší součinnosti mezi správcem daně a žalobcem, nejméně k objasnění toho, jak finančně probíhá zajištění veřejnoprávního vysílání, jaký rozsah vysílání ve skutečnosti sanují rozhlasové poplatky, jaké jiné vstupní výdaje žalobce v souvislosti s tímto vysíláním vynakládá a jak o nich dle zákona účtuje, resp. má účtovat, a zda je spolehlivé určení, že jeho podnikatelské aktivity odrážejí jen 5 % nároku na odpočet daně. Vzhledem k absenci úpravy pravidel, metod a kritérií ve Směrnici bylo i na správci daně, aby objektivně posoudil, zda způsob výpočtu nároku dle výnosů skutečně může odpovídat podílu vstupních výdajů připadajících na zdanitelnou i nezdanitelnou činnost. Dle městského soudu bylo na žalovaném, aby, pokud vycházel z Výroční zprávy o hospodaření Českého rozhlasu a jeho daňových přiznání, posoudil, zda údaje výnosovou metodou jsou přiměřeně odpovídající údajům daňového přiznání, když toto žalobce popíral. Městský soud v Praze shledal důvod ke zrušení napadených rozhodnutí z důvodu nedostatečného prověření a odůvodnění, zda žalovaným použitá výnosová metoda postavená na procentuálním poměru nároku na odpočet daně používá takové údaje, které relevantně

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odráží ekonomickou realitu poměru zdanitelných a nezdanitelných plnění pro výpočet poměrného nároku na odpočet daně a z důvodu nedostatečného posouzení platby na zahraniční vysílání, která do výpočtu rovněž vstupuje.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

26. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 11. 2021, č. j. 4 Afs 130/2021-59 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021 s odlišným náhledem na užití výnosové metody při výpočtu poměrného nároku na odpočet daně. Pochybnosti Městského soudu v Praze v uvedené věci neobstály, neboť Nejvyšší správní soud shledal použití metody založené na Výroční zprávě o hospodaření Českého rozhlasu ke stanovení poměrného koeficientu pro účely výpočtu odpočtu daně v poměrné výši za dostačující, plně vyhovující kritériím přezkoumatelnosti správních rozhodnutí, s tím, že žalovaný výpočet poměrového koeficientu vyjádřil zcela konkrétně, určitě a srozumitelně, přičemž, za situace, kdy mu žalobce nedoložil potřebné doklady prokazující výši plnění, která byla použita jak pro plnění zakládající nárok na odpočet, tak pro plnění použita pro činnosti, které nejsou ekonomickou činností ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o DPH, vyšel žalovaný z veřejně dostupných údajů o hospodářské činnosti žalobce za předmětné zdaňovací období, tedy zejména z výroční zprávy. Žalovaným použitá metoda spočívala ve stanovení poměru na základě poměru výnosů z podnikatelské činnosti na celkových výnosech žalobce za kalendářní rok. Takto stanovený a v rozhodnutích předestřené postup výpočtu poměrného koeficientu dle § 75 zákona o DPH, považoval Nejvyšší správní soud za přezkoumatelný.
27. Nejvyšší správní soud však oproti tomu přisvědčil městskému soudu v jeho závěru, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů s ohledem na nedostatečné zdůvodnění povahy platby poskytované ze strany MZV žalobci za zahraniční vysílání ve smyslu § 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona o Českém rozhlasu. V tomto smyslu závěry městského soudu, že se měl žalovaný vypořádat s povahou smluvního ujednání mezi žalobcem a Ministerstvem zahraničních věcí, Nejvyšší správní soud považoval za opodstatněné. Přitom uvedl, že se blíže nezabýval kasačními námitkami žalovaného ohledně správnosti jím v napadených rozhodnutích předestřené výkladu předmětné platby, neboť k tomuto posouzení může dojít až ve chvíli, kdy žalovaný řádně a v souladu s výše uvedeným odůvodní své závěry stran povahy platby hrazené žalobci za zahraniční vysílání ze strany Ministerstva zahraničních věcí, a to zejména s přihlédnutím k obsahu smlouvy a soudem naznačené judikatuře.

VII. Posouzení věci Městským soudem po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

28. Městský soud v Praze byl v dalším řízení vázán závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ve dvou rovinách posouzení. Předně již nebyly dány důvody k pochybnostem o metodě užití žalovaným ke stanovení koeficientu pro výpočet nároku na odpočet daně v poměrné výši, neboť Nejvyšší správní soud v bodě 57 svého rozsudku naznal zcela logický a srozumitelný postup žalovaného, vycházející z veřejně dostupných údajů, a tento postup při absenci součinnosti žalobce považoval za dostačující. V uvedené otázce výpočtu nároku žalobce na odpočet DPH v poměrné výši tedy nebylo možné přistoupit na žalobní tvrzení a na argumentaci žalobce s návrhem na užití jiné metody chystané v novele zákona. Oproti tomu však Nejvyšší správní soud nezvrátil závěr městského soudu v otázce

nedostatečného skutkového a právního posouzení platby poskytované Ministerstvem zahraničních věcí žalobci na zahraniční vysílání, když stejně jako městský soud považoval za nedostatečné vypořádání odvolacích námitek žalobce poukazujících na povahu této platby, vyplývající ze smluvních ujednání. Z těchto důvodů výslovně Nejvyšší správní soud sám přisvědčil nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí a nevěšel na obhajobu výkladu povahy této platby žalovaným v kasačním řízení s tím, že tuto nelze posoudit, aniž by ji sám žalovaný náležitě v rozhodnutích odůvodnil. Vzhledem k uvedenému a zejména s přihlédnutím k tomu, že Nejvyšší správní soud, byť výslovně seznal nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, tato napadená rozhodnutí nezrušil sám, ale zrušil toliko rozhodnutí městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neměl Městský soud v Praze, vycházející z bodu 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu, jinou možnost než napadená rozhodnutí zrušit. Na žalovaném bude, aby žalovaný na základě skutkových okolností plateb posoudil jejich povahu a povahu tohoto plnění řádně odůvodnil. To i přesto, že žalovaný po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu, v podání ze dne 3. 2. 2022 vysvětloval okolnosti, které měly vliv na jeho rozhodování, a dále i vztah platby ke službě veřejnoprávního zahraničního vysílání. Podstatné bylo, že jak městský soud, avšak zejména Nejvyšší správní soud toto vypořádání pro účely vlastního přezkumu postrádaly v napadených rozhodnutích.

29. Na základě uvedeného nezbylo, než aby Městský soud v Praze napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. znovu zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění povahy plnění, jímž je platba ze strany Ministerstva zahraničních věcí na veřejnoprávní vysílání žalobce do zahraničí a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
30. Důvody zrušení napadeného rozhodnutí včetně výroku o nákladech řízení budou podrobněji rozvedeny v písemném vyhotovení rozsudku, který bude doručen účastníkům řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.